

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

حزب کار ایران (توفان)

۲۶ اگست ۲۰۲۰

منطق دشمنان دیروز و «غمخواران» امروز مردم ایران

برای شناخت ریاکاران خوب است به اسناد مراجعه کنیم؛ ریاکاران به هیچ اصولی جز منافع حقیر و کیف پول خود پایبند نیستند. راستی زندگی چقدر ساده می‌بود و سیاست چه اندازه آسان می‌گردید، چنانچه هر ریاکاری به ریاکاری خویش اعتراف می‌کرد و خود را در پشت کوهی از «احساسات وطن‌پرستی» و «ایران‌دوستی» و «غم‌خواری» برای مردم میهن ما پنهان نمی‌نمود.

دارودسته رژیم منفور و ساقط شده پهلوی از قماش این ریاکاران‌اند. آنچه برای آنها اهمیت دارد، چاکرمنشی نزد امپریالیسم امریکا، صهیونیسم اسرائیل و وهابیسع عربستان سعودی است. آنان برای توجیه این خیانت‌ها از مردم ایران و از «وطن» مایه می‌گذارند.

امروز این وطن‌فروشان مزدور چون متوجه‌اند که وجود دو کشور چین و روسیه، چون دو متحد موقت و مصلحت‌گرای ایران، مانع تحقق برنامه‌های درازمدت اربابان آنها در منطقه است، این دو کشور را راست و یا دروغ به آماج حملات خود بدل کرده‌اند. هر آنجا که کمیت استدلال آنها لنگ شود، حتی از خودشان «سند» جعل می‌کنند و این که گویا ۵ هزار سرباز چینی به ایران می‌آیند و یا جمهوری اسلامی ایران جزیره کیش را به چینی‌ها اجاره داده و یا فروخته است. درد آنها از فروش ایران نیست، زیرا وقتی شاه آنها استان چهاردهم ایران بحرین را با گاوبندی با امپریالیسم انگلستان به ارتجاع جهانی فروخت، ندائی از «میهن‌دوستی» آنها مشهود نبود. وقتی ۵۰ هزار مستشار نظامی امریکائی در ایران بودند و از اداره مستشاری نظامی امریکا در ایران دستور می‌گرفتند، وجدان این خائن جریحه‌دار نمی‌شد، ولی اکنون برای حضور ۵ هزار سرباز چشم بادمی چینی، که نه به بارند نه به دار «حسینه ارشاد» راه انداخته‌اند. ببینیم در زمان شاه چه وضعیتی در خلیج فارس وجود داشت که این غمخواران به عادت سنواتی آن را مسکوت گذارده‌اند:

«در پنجمین کنفرانس اتاق‌های بازرگانی (مرداد[اسد] ۱۳۴۸) نماینده سازمان صنایع کوچک، شکوه دارد که «این صنایع از اعتبارات خارجی برخوردار نیستند و مؤسسات اعتباری داخلی هم همواره مایل‌اند به مؤسسات بزرگ اعتبار کافی بدهند». «برای صاحبان صنایع کوچک تأمین اعتبارات فوری و مشکل‌گشا چندان آسان نیست». روش دولت در قبال صنایع کوچک و متوسط این صنایع را باز هم به گفته همین نماینده «به زمین می‌زند و نابودشان می‌کند یا آن که طعمه صنایع بزرگ» می‌شوند.

به عنوان نمونه شرحی که یکی از بازرگانان درباره صید ماهی و میگو در سواحل خلیج فارس و بحیره عمان، که امتیاز آن در دست مؤسسات خارجی است، به مجله «تهران اکونومیست» نگاشته و ما فقط به ذکر جملاتی از آن اکتفاء می‌کنیم، گویا است.

«... در حال حاضر کشتی‌های صیادی خارجی به اصطلاح از شرکت سهامی شیلات جنوب ایران امتیاز و اجازه صید دارند و کار آنها چیزی در حد یغما و غارت است، غارت و یغمای ثروت و سرمایه ملی ایران و بهره‌برداری از منابع طبیعی ما تحت حمایت و جانبداری شرکت سهامی شیلات جنوب ایران که گویا این شرکت منحصرأ برای این تشکیل شده تا کمپانی‌های صیادی خارجی را زیر پر و بال بگیرد و از آنها حمایت کند. سالیان دراز است که مردم جنوب ایران آرزو و تمنا دارند دولت شاهنشاهی ایران امر صید و صیادی را خود به عهده بگیرد و رأساً و مستقیماً با سرمایه ایرانی و به دست ایرانی اداره شود.

«معلوم نیست چرا مقامات مسؤول نظیر شرکت سهامی شیلات جنوب ایران می‌خواهند با این رویه‌ای که پیش گرفته‌اند و ثروت و منابع طبیعی دریائی ما را بدون هیچ دلیل و مجوز قانونی در اختیار بیگانگان گذارده‌اند، برای مردم ایران خاصه مرزنشینان کرانه مرزی جنوب ایران ننگ ملی و بین‌المللی به وجود آورند و ملت ایران را در برابر نسل آینده خجل ساخته و این ملت را تنبل و بیکاره و عاجز قلمداد کنند». «چرا ما خودمان کار صید و صیادی ماهی و میگو در دریای جنوب را به عهده نمی‌گیریم؟ آیا پول و آدم نداریم؟ آیا نمی‌توانیم کشتی ماهی صید و صیادی خریداری کنیم؟...».